

Celek (individuum) / Individuum (celek)

V mezích předmětného myšlení nedává myšlenka „celku“, tj. vnitřní (a zejména časové) sjednocenosti dost smyslu. Rovnostranný trojúhelník můžeme kdykoli změnit přidáním čtvrté, stejně dlouhé úsečky a novým uspořádáním změnit v kosočtverec nebo i čtverec, aniž bychom jinak museli cokoli na původních třech úsečkách měnit (s výjimkou onoho nového uspořádání). Událost jakožto „celek“ vnitřně integrovaný však nemůže být takto „složena“ resp. „uspořádána“, aniž by se z jejích „částí“ mohlo či muselo cokoli změnit. Pokud vůbec můžeme v případě události mluvit o jejích částech, jsou tyto „části“ na sebe významným způsobem vázány, aktivně se k sobě navzájem vztahují, každá z nich také na ty druhé aktivně poukazuje, není na nich jen „závislá“. Jednotlivé „části“ nebo raději „složky“ události jsou určitým způsobem sehrané, jsou zapojené do harmonické spoluaktivity, spolupráce. Tak, jak se děje či odehrává událost jako celek, dějí se či odehrávají všechny její „složky“, a to nikoli postupně, ale zároveň. Ta jevová (postupnost) je pouze zdánlivá, týká se jen toho, co se v jednotlivých okamžicích (aktuálních jsoucnostech události jako celku) ukazuje, protože událost se ukazuje jen takto, aniž bychom z toho směli odvozovat, že to, co se (právě) neukazuje, zůstává beze změny (nebo dokonce že to vůbec „není“). To je také hlavním důvodem, proč je celek nedělitelný.

(Písek, 070311-3.)